

kunde ikke se Nyttens af en staaende Mindretalskommission.

Benes udtalte, at naar man fra tysk Side ønskede en ny Procedure, maatte man huske paa, at en saadan ikke kunde indføres, uden at de Stater, der var paa-lagt Mindretalstraktater, gik med dertil, thi internationale Traktater kan ikke ændres ensidigt. Hvis man vil sige, at det jo kun er Proceduren, der ændres, maatte han gøre opmærksom paa, at her kan Procedure og Sag ikke skilles. Til Benes sluttede sig *Polen, Rumænien og Jugoslavien*. Striden om, hvorvidt Proceduren kunde ændres ensidigt, kaldte *Motta* for rent teoretisk, idet der i Raadet, hvis Beslutninger skal være enstemmige, altid vil være en Magt, der repræsenterer de Stater, der har Mindretalstraktater. *Motta* gjorde endvidere opmærksom paa, at Raadet altid til Rapportør havde valgt en udeneuropæisk Repræsentant i Mindretalssager. Udvalgets Formand, Sir *Robert Borden* erklærede, at i Canada var Spørgsmaalet løst ved, at man gav Mindretallene de videst mulige konstitutionelle Rettigheder, ved hvilke de lærte at forstaa deres Pligter overfor Helheden. Efter interessante Indlæg fra forskellige Sider stillede *Koch-Weser* i Løbet af det andet Møde følgende Forslag til Resolution:

»Overbevist om Nødvendigheden af fuldt ud at haandhæve og værne Mindretallenes hellige Rettigheder med det Formaal at fæstne Freden og nærme Folkene til hinanden, henstiller Forsamlingen i Henhold til 6. Udvalgs Beretning om Mindretalsspørgsmaalet til Generalsekretæren i den aarlige Rapport til Forsamlingen at give et saa dybtgaaende Resumé som muligt af Folkeforbundets Virksomhed i Mindretalssager,

udtaler den Ønsket om i Henhold til Raadets Beslutning af 5. September 1923, at Betingelserne, der er stillet for de Petitioner, der indgives til Folkeforbundet, fortolkes saa liberalt som muligt,

idet den forbeholder sig paa et senere Tidspunkt at anstille en Undersøgelse af, hvorvidt den Procedure, der blev vedtaget i Madrid, er fyldestgørende,

udtrykker den Haabet om, at alle Folkeforbundets kompetente Organer vil stræbe efter at udtømme alle de Muligheder, som Madridresolutionerne indebærer, særlig i Henseende til Mindretalskomitéerne og deres hyppige Sammentræden, til Meddelelserne om Petitionerne Skæbne i Mindretalskomitéerne og til Ofteftelliggørelse af Resultatet af Mindretalskomitéernes Undersøgelser.

Man havde paa det Tidspunkt ikke ventet, at der vilde blive stillet Forslag til Beslutning, men mente, at Udvalget skulde slutte sit Arbejde med en Beretning til Forsamlingen om de Opfattelser, der var blevet fremsat. Den hollandske Delegerede *Loudon* udtalte, at Holland, skønt det ingen nationale Mindretal havde, var meget interesseret i Spørgsmaalet, men det vilde ikke fastholde det i 1928 fremsatte Ønske om en staaende Mindretalskommission; Madridresolutionerne maatte først prøves; forøvrigt ønskede han, at der hvert Aar kunde blive en fri og aaben Diskussion som den, der nu var blevet ført om Mindretallene.

Imidlertid var man nu, efter at den tyske Beslutning var stillet, forberedt paa en heftigere Diskussion i næste Møde. Dette begyndte med, at den græske Udenrigsminister, *Michalakopoulos*, sluttede sig kraftigt til Modstanden mod det tyske Standpunkt og udtalte, at det naturligste var, om Mindretallene efterhaanden blev opsugede af den Stat, hvortil de hører; Mindretalstraktaternes Opgave er at værne om, at det sker paa fredelig Vis. Derefter talte den polske Udenrigsminister *Zaleski*. Det var ham uforstaaeligt, at den tyske Delegation havde bragt denne Sag frem. Tyskland var jo fast Medlem af Raadet, det var ofte Medlem af Mindretalskomitéerne, og det havde ingen Indvendinger gjort mod den af Raadet i Marts